

N:o 39.

Ank. till Riksd. kansli den 21 mars 1905, kl. 3 e. m.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af 61 §
i förordningen om landsting.*

Lagutskottet har till behandling fått emottaga en inom Andra Kam-
maren af herr *O. N. Olsson* i Heden väckt motion, n:o 38, af följande
lydelse:

»Under åren 1850—1894 utgjorde frågan om inskränkning af världs-
liga kungörelsens och tillkännagifvandens uppläsning i kyrkan ett stående
ämne för uppmärksamhet inom såväl Riksdag som kyrkomöte.

Som bekant, resulterade dessa sträfvanden omsider uti nu gällande
lag angående kungörelsens uppläsande i kyrka af den 1 juni 1894. Uti
denna lag stadgas bland annat, att: »Förutom i de fall, då enligt lag
eller författning eller enligt bestämmelse i kyrkohandboken kungörelse
skall uppläsas i kyrka, skall sådan uppläsning äga rum allenast när Ko-
nungen eller Dess befallningshafvande därom särskildt förordnar . . . »
På det nu denna lag i verkligheten skall leda till åsyftadt resultat, torde
det icke saknas skäl att tillse, huruvida uti »lag eller författning» kunna
förefinnas stadganden, hvilka i vissa fall så att säga negligera lagens
ändamål, såvidt därmed afsetts inskränkning af kungörelsens och tillkänna-
gifvandens uppläsning i kyrka. Stadgandet uti § 61 af gällande förord-

ning om landsting i fråga om kungörande från predikstol af landstingsprotokollssammandrag lärer med skäl kunna betraktas såsom stridande mot det önskemål man med lagen i fråga velat ernå. Att uppläsandet från predikstol i kyrka af dessa torra, för den stora allmänheten intresselösa, långa sammandrag af landstingsprotokollen är både meningslöst och opraktiskt, torde ligga i öppen dag. Att dessa protokollssammandrag äro för allmänheten intresselösa bevisas bäst däraf, att man icke sällan finner exempel på, att kyrkan utrymmes under deras uppläsande, och att uppläsandet däraf är meningslöst och opraktiskt, framgår dels däraf, att prästman antingen fått fortsätta uppläsningen för tomma väggar eller fortsatt påföljande söndagar, för att kunna gifva sanningsenligt intyg om publicerandet af protokollssammandraget i sin helhet, och dels däraf, att den som har intresse för eller måste taga närmare kändedom om landstingsbesluten, i alla händelser är nödsakad att tillgå desamma uti vederbörande arkiv. Det hufvudsakliga ändamålet med stadgandet om ifrågavarande uppläsning af landstingsprotokollen, nämligen räknandet af fatalietiden i fall af eventuella besvär öfver landstingsbeslut från uppläsningdagen, torde lika väl vinnas därigenom, att endast ett tillkännagifvande om landstingsprotokollens distribution till kommunerna från predikstolen kungjordes.

På grund af det sålunda i korthet anförda, tillåter jag mig föreslå, det Riksdagen måtte besluta, att sista momentet af § 61 i gällande landstingsförordning må erhålla följande ändrade lydelse:

Dessa handlingar böra på landstingets bekostnad skyndsamligen tryckas och till länets kommuner, med ett exemplar till hvar af dem, utdelas, samt *tillkännagifvande därom* från predikstolen kungöras.

Om remiss till lagutskottet anhålles värdsamt, äfvensom att utskottet behagade vidtaga den redaktionsförändring af dels § 61 och dels eventuellt äfven af § 62 af ofvannämnda förordning, som af denna motion för vinnande af dess syfte kan anses betingad.»

Enligt 61 § af förordningen om landsting den 21 mars 1862 skall ett tryckt sammandrag af landstingets protokoll — innehållande de fattade besluten jämte uppgift på antalet ledamöter, som i hvarje beslut deltagit, och, där omröstning ägt rum, på antalet af dem som röstat för och emot, äfvensom öfversikt af de för det nästkommande året beslutade utgifter och beräknade inkomster, tillika upptagande den summa, som skall på länets invånare uttaxeras, och grunden för densammas fördelning

— utdelas till länets kommuner med ett exemplar till hvar af dem samt där från predikstolen kungöras. Från den dag, då landstingets beslut blifvit sålunda kungjordt, löper, såsom i motionen omnämnes, tiden för anförande af besvär mot detsamma.

Utskottet är ense med motionären därom, att berörda kungörande icke är af något egentligt behof påkalladt och att uppläsandet i kyrkan af nämnda sammandrag utan olägenhet kunde med hänsyn till dess betydelse för beräknande af besvärstid utbytas mot t. ex. ett tillkännagifvande från predikstolen, att sammandraget kommit den särskilda kommunen till handa. Men utskottet anser, att en lagstiftningsåtgärd i syfte att afskaffa ofvanberörda kungörande icke bör vidtagas annat än i samband med åtgärder för inskränkande eller borttagande af uppläsandet i kyrkorna af världsliga kungörelser öfver hufvud.

I utskottets tanke bör sålunda denna fråga lämpligast tagas under bedömande i hela dess vidd. Och i sådant skick föreligger densamma redan vid innevarande riksdag, i det att herr G. O. V. Lindgren uti en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 90, med instämmande från sju andra ledamöter af kammaren, hemställt, att Riksdagen ville ingå till Kungl. Maj:t med anhållan om åtgärders vidtagande för ytterligare inskränkning i det föreskrifna kungörelseuppläsandet från predikstolen. Berörda hemställen har blifvit af Riksdagen bifallen.

På grund af hvad ofvan anförts och då förevarande fråga sålunda redan varit föremål för Riksdagens pröfning, hemställer utskottet,

att ifrågavarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 21 mars 1905.

På lagutskottets vägnar:

ERNST TRYGGER.

Herrar *Ridderbjelke* och *Lilliesköld* hafva begärt få antecknadt, att de icke deltagit i äredets behandling inom utskottet.
